

отиде у дома му. Чичо Нанчо лежеше на дъсчения креватъ — жълтъ, изпитъ готовъ да умира.

— Я гледай, че ти си билъ боленъ, бе чичо Нанчо! Той се надигна съ усилие и седна.

— Боленъ зеръ! Ще ме умори тозъ човѣкъ! Душата ми ще се прѣсне. Задавенъ отъ потиснати сълзи, той прехапваше долна устна, почиваше и пакъ подскачаше. Ще ме умори! Какво му направихъ, ха? Кажи де! Казахъ ли му нѣщо, ха? Кажи де! Анатема съ анатемъ! Дошло отнейде си. . .

Той хвана глава съ треперящитѣ си рѣце и замлъкна. Мжка го давѣше. Като минаха нѣколко секунди, отпустна рѣце, наведе страдалческо лице къмъ колега си и полуплачливо занарежда:

— Не може, бе братче! Не мога безъ онуй мѣсто. Тамъ съмъ се запомнилъ азъ — на онова мѣсто. Оттамъ небето се вижда друго, дърветата други... Всичко е съвсемъ друго тамъ... Тамъ ми е сърдцето, тамъ ми е душата. Ще умра.

Главата му безсилно падна на гърдитѣ.

— Не може тѣй, чичо Нанчо! Не си давай толкозъ меракъ, че може и лошо да се случи. Пъкъ щомъ си искашъ старото мѣсто, ще се помжчимъ да направимъ нѣщо... Ще идемъ при кмета, ще го молимъ.

\*

Два дена следъ това двама отъ колегитѣ блѣснаха вратата на чичо Нанчовата вратичка и радостно му извикаха, че всичко е наредено. Масата е поставена на старото мѣсто.

Но чичо Нанчо бѣше още боленъ. Погледътъ му бѣше изгубилъ старата си упоритостъ. Тамъ вече нѣмаше нито омраза, нито злоба, нито страдание. Нѣкакво чудно равнодушие идѣше оттамъ.

Като чу новината, той се помжчи да се усмихне, изправи се съ усилие и въздъхна:

— Ж-ж-ж-жхъ!